

*Iako bolesnik,
gorio je poput baklje
iz mržnje prema Kristu,
Crkvi i Hrvatskoj*

fra **Krsto** **KRALJEVIĆ**

50 godina

župnik u miru

Franjevačka hercegovačka provincija - Mostar

Roden je 21. ožujka 1895. u Grljevićima, od oca Jure i majke Kate, rod. Barbarić. Franjevačku klasičnu gimnaziju završio je u Širokom Brijegu, a teologiju je studirao u Mostaru, Zagrebu, Beču i Fribourgu. U franjevački red stupio je na Humcu 1914. godine. Za svećenika je zaređen 1921. u Beču. Neko vrijeme je bio nastavnik u Širokom Brijegu, zatim kapelan u Humcu i župnik u Jablanici, a onda je zbog dugogodišnje bolesti umirovljen 1944. godine. Komunisti su ga ubili i spalili 7. veljače 1945. u Širokom Brijegu.

Da komunisti nisu imali obzira, ne samo prema starcima, već i prema bolesnicima, dokaz je mučeništvo fra Krste Kraljevića koji je bio teško bolestan. Nikome nije nikakva zla učinio, no komunisti su ga ipak spalili.

Tijekom istraživanja javio nam se župnik don Ivo Bjelokosić koji se sjeća fra Krste Kraljevića iz razdoblja koje je proveo u Slanom gdje se liječio. O njemu ima najljepše uspomene:

Bio je izuzetno pobožan. Neprestano je držao krunicu u ruci i molio se. Imao je duševnih teškoća...

I dr. fra Andrija Nikić ima samo lijepe riječi za njega u svojoj knjizi *Hercegovački franjevački mučenici* (1992.):

Bio je dobar svećenik i bezazlen, pučki iskreno pobožan, bolesnik i mučenik.

Teški psihički bolesnik završio je kao veliki mučenik. Izgorio je poput baklje iz mržnje na Krista, na Crkvu i na Hrvatsku. Pravi mučenik za vjeru i domovinu!

No, u tim apokaliptičnim danima 1945. nije samo fra Krsto bio mučenik. Cijeli hrvatski narod je u tim danima podnosio mučeništvo. Partizanska praksa, sasvim suprotna od pisanih zakona, više je štitila zeca u šumi ili psa na ulici nego svećenika u njegovoj župi. Katolički svećenici bili su izvan zakona. Svatko je mogao ubiti svećenika na ulici, u crkvi, pa i na groblju, i to za vrijeme obreda sprovoda - a da nikome ne odgovara, štoviše, bio bi unaprijeden i dalje bi napredovao u partijskoj hijerarhiji.

Nisu stradali samo Hrvati koji su bili u ustašama i domobranima. Stradali su i Hrvati koji su se našli u partizanskim brigadama.

Ako je neki Hrvat, prisilno mobiliziran u partizane, bilo što rekao ili negodovao - komesar je tražio priliku da ga likvidira. Ako ništa drugo, bio je poslan na minsko polje. Dosta je samo za primjer uzeti dalmatinske katoličke bogoslove.

Svi su bili prisilno mobilizirani u partizane i većina ih je bila poslana upravo u Široki Brijeg. Dakle, katolički bogoslov, Hrvat, nasilno mobiliziran u partizane od komesara je natjeran da juriša na Široki Brijeg i da šalje granate na svoju subraću fratre. To je bilo pravo lice partizana u Hercegovini.

Izvori i literatura:

Pismo don Ive Bjelokosića.

Nikić, dr. fra Andrija, *Hercegovački franjevački mučenici*, Mostar, 1992., str. 135-136.

Nikić, dr. fra Andrija, *Hrvatske žrtve rata u Hercegovini*, Mostar, 1995., str. 21